

съницата. Изведнъжъ се почувствувахъ бодъръ, спокоенъ, безпричинно веселъ.

Небето бѣше ясно, задъ скалиститѣ върхове и Провадия надничаше слънцето, голѣмо и червено. Свободно и леко се виждаше надалечъ. Полетата и хълмоветѣ се откриваха и довърчиво се усмихваха, каточе нощта и невидимото присъствие на неуловимата опасностъ еднакво бѣха тегнали и надъ тѣхъ. Кайпа отново привличаше всичкитѣ погледи. Но тамъ царуваше безмълвието и тишината на една пространна гробница. Не се виждаше нищо, ни въ селото, ни въ полето наоколо. Кжде бѣха отишли тия буйни дружини, които вчера бѣха летѣли въ пожара на гранатитѣ и шрапнелитѣ? Бѣха се спотаили въ окопитѣ си или пъкъ бѣха заминали? Никакъвъ човѣкъ, никаква жива душа не се виждаше. Тукъ-тамъ се чернѣеха тъмнитѣ редици трупове. Никой не се грижеше още за тѣхъ.

Въ синкавата мъгла широко се простираше полето предъ насъ, виждаха се и селата Адара, Софуларъ, Кара-Юсуфъ. Пустинни и безлюдни села, отъ които не идѣше сподавената глъчка на работното утро: не излизаха стада, не се виждаха хора, не се виеха изъ куминитѣ стълбове отъ тънъкъ димъ. И опасността, която нощта бѣше приближила почти до насъ, сега се бѣше отдалечила и застинала на самия хоризонтъ. Виждахме тамъ